

**POSLANICA SVETEGA OČETA FRANČIŠKA ZA
32. SVETOVNI DAN MLADIH 2017**

»Velike reči mi je storil Mogočni« (Lk 1,49)

Dragi mladi,

po našem prečudovitem srečanju v Krakovu, kjer smo skupaj praznovali [31. svetovni dan mladih](#) in Jubilej mladih v okviru Svetega leta Usmiljenja, smo spet skupaj na poti. Da bi bili sposobni konkretno odgovoriti na izzive našega časa, sta nas vodila [sv. Janez Pavel II.](#) in sv. Favstina Kovalska, apostola Božjega usmiljenja. Doživeli smo močno izkušnjo bratstva in veselja ter svetu pokazali znamenje upanja; zastave in različni jeziki niso bili razlog za prepir in razdor, temveč priložnost, da so se odprla vrata src in da so se gradili mostovi.

Ob sklepu [SDM-ja v Krakovu](#) sem naznanil prihodnji cilj našega romanja, ki nas bo, z Božjo pomočjo, leta 2019 vodil v Panamo. Na tej poti nas bo spremljala Devica Marija, ona, ki jo bodo blagrovale vsi rodovi (prim. Lk 1,48). Novo obdobje naše poti se navezuje na preteklo, ko so bili v središču blagri, a nas hkrati izziva, da gremo korak dalje. Goreče upam, da mladi na tej poti ne boste samo gojili *spomina* na preteklost, temveč da boste imeli tudi *pogum* v sedanjosti in *upanje* za prihodnost. Te drže, ki so bile vedno žive v mladi Mariji iz Nazareta, so jasno izražene v temah, izbranih za naslednje tri SDM. Letos (2017) bomo premišljevali o Marijini veri, ko je v *Magnifikatu* rekla: *»Velike reči mi je storil Mogočni« (Lk 1,49)*. Tema prihodnjega leta (2018) – *»Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu.« (Lk 1,30)* – nas bo spodbudila k razmišljanju o upanja polni ljubezni, s katero je Devica sprejela angelovo oznanilo. SDM 2019 bodo navdihovale upanja polne besede *»Glej, Gospodova služabnica sem, zgôdi se mi po tvoji besedi« (Lk 1,38)*, s katerimi je Marija odgovorila angelu.

V oktobru 2018 bo Cerkev obhajala škofovsko sinodo z naslovom *Mladi, vera in razločevanje poklicanosti*. Spraševali se bomo, kako mladi živite izkušnjo vere sredi izzivov današnjega časa. Soočili se bomo tudi z vprašanjem, kako bi lahko zoreli v življenjskem načrtu, razločevali svojo poklicanost v širšem smislu, tako poklicanost za zakonsko življenje kot poklicanost v laičnem in poklicnem svetu ali poklicanost v posvečeno življenje ter duhovništvo. Želim si močno sozvočje med potjo proti SDM v Panami in sinodalno potjo.

Naš čas ne potrebuje »kavč mladih«

V evangeliju po Luku Marija, potem ko je slišala angelovo oznanilo in odgovorila s svojo privolitvijo na klic, da postane mati Odrašenika, vstane in gre v naglici obiskat sestrično Elizabeto, ki je v šestem mesecu nosečnosti (prim. 1,36.39). Marija je zelo mlada. Kar ji je bilo oznanjeno, je neizmeren dar, vendar prinaša tudi zelo velike izzive; Gospod ji je zagotovil svojo navzočnost in podporo, toda v njenem srcu in mislih je nejasnih še mnogo stvari. Toda Marija se ne zapre v hišo, ne dovoli, da bi jo strah ali ponos ohromila. Marija ni tip človeka, ki – zato da se počuti dobro – potrebuje dober kavč, na katerem bo udobno in varno. Ni ena izmed »kavč mladih«! (prim. [Nagovor med vigilijo](#), Krakov, 30. julija 2016). Ko njena starejša sestrična potrebuje pomoč, ne zapravlja časa in se takoj odpravi na pot.

Pot do Elizabetinega doma je dolga: okrog 150 kilometrov. Toda dekle iz Nazareta, ki jo vodi Sveti Duh, ne pozna ovir. Zagotovo je v dolgih dnevih na poti premišljevala o čudežnem dogodku, ki ga je bila deležna. Tako se zgodi tudi z nami, kadar se odpravimo na romanje: na poti se v naše misli vrnejo spomini na življenjske dogodke, odkrivamo njihov pomen in razločujemo svojo poklicanost, ki se potem razodene v srečanju z Bogom in služenju bližnjim.

»Velike reči mi je storil Mogočni«

Srečanje dveh žena, mladega dekleta in starejše žene, je polno navzočnosti Svetega Duha ter polno veselja in čudenja (prim. Lk 1,40–45). Kakor njuna sinova, ki ju nosita pod srcem, tako tudi materi skoraj plešeta od veselja. Elizabeta, prevzeta od Marijine vere, vzklikne: »Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod« (v. 45). Da, eden od velikih darov, ki jih je prejela Devica, je dar vere. Verovati v Boga je neizmeren dar, ki pa ga je potrebno sprejeti. Elizabeta blagoslavlja Marijo za to dejanje. Marija pa odgovori s spevom *Magnifikat* (Lk 1,46–55), v katerem najdemo besede: »Velike reči mi je storil Mogočni« (v. 49).

Ta Marijina molitev je »revolucionarna«, je spev dekleta, polnega vere, ki se zaveda svojih omejitev, a hkrati zaupa v Božje usmiljenje. Ta mlada, pogumna žena se zahvali Bogu, ker se je ozrl na njeno nizkost; zahvali se za njegovo odrešenjsko delo, ki ga je izvršil do ubogih in ponižnih v svojem ljudstvu. Vera je srce celotne Marijine zgodbe. Njen spev nam pomaga razumeti Gospodovo usmiljenje kot gonilno silo zgodovine, tako osebne vsakogar od nas kot celotnega človeštva.

Ko se Bog dotakne srca fanta ali dekleta, postanemo sposobni za resnično velika dejanja. »Velike reči«, ki jih je Mogočni storil v Marijinem življenju, govorijo tudi o naši poti življenja, ki ni tavanje brez smisla, temveč romanje, ki kljub vsem negotovostim in trpljenju zmore odkriti Boga v vsej njegovi polnosti (prim. [Angelus](#), 15. avgust 2015). Dejali mi boste: »Oče, toda imam svoje omejitve, sem grešnik, kaj lahko storim?« Ko nas Gospod kliče, se ne ustavi pri tem, kar smo ali kar imamo. Nasprotno, v tistem trenutku, ko nas kliče, On vidi vse to, kar bi mogli storiti, vso ljubezen, ki jo zmoremo sprostiti. Kakor mlada Marija morete tudi vi dopustiti, da vaše življenje postane orodje, ki ustvarja boljši svet. Jezus vas kliče, da pustite odtis v življenju, odtis, ki zaznamuje zgodovino, vašo osebno zgodovino in zgodovino mnogih (prim. [Nagovor med vigilijo](#), Krakov, 30. julija 2016).

Biti mladi ne pomeni, da niste povezani s preteklostjo

Marija je komaj malo več kot mladostnica, tako kot ste mnogi med vami. In vendar že v *Magnifikatu* odmeva hvalnica njenega ljudstva, njegove zgodovine. To nam pokaže, da biti mladi ne pomeni, da niste povezani s preteklostjo. Naša osebna zgodovina je vključena v dolgo pot, v skupno pot, ki so jo drugi skozi stoletja prehodili pred nami. Kakor Marija tudi mi pripadamo nekemu ljudstvu. In zgodovina Cerkev nas uči, da jo, tudi kadar mora iti preko viharnega morja, vodi Božja roka in ji pomaga prebroditi težke trenutke. Resnična izkušnja Cerkev ni kakor *flashmob*, pri katerem se dogovorimo za srečanje, izvedemo *nastop* in potem gre vsak po svoji poti. Cerkev nosi s seboj dolgo izročilo, ki se prenaša iz generacije v generacijo in se ob tem bogati z izkušnjo vsakega posameznika. Tudi vaša zgodovina ima svoje mesto znotraj zgodovine Cerkev.

Spominjanje preteklosti pomaga tudi pri tem, da sprejmemo nepredvidene posege, ki jih Bog želi udejanjiti v nas in po nas. Pomaga nam tudi, da se odpremo za to, da smo izbrani za njegovo orodje, sodelavci njegovih odrešenjskih načrtov. Tudi vi mladi lahko udejanjite velike stvari, prevzamete velike odgovornosti, če prepoznate usmiljeno in mogočno delovanje Boga v svojem življenju.

Rad bi vam zastavil nekaj vprašanj: na kakšen način »shranite« v svojem spominu dogodke, izkušnje svojega življenja? Kako ravnate z dejstvi in podobami, ki so vtisnjeni v vaše spomine? Nekateri med vami, posebej tisti, ki so vas ranile določene življenjske okoliščine, morda želite, da bi »resetirali« lastno preteklost, da bi se sklicevali na pravico do pozabe. Toda rad bi vas spomnil, da ni svetnika brez preteklosti in ne grešnika brez prihodnosti. Biser se rodi zaradi rane v školjki bisernici! Jezus s svojo ljubeznijo zmore ozdraviti naša srca in spremeniti naše rane v resnične bisere. Kakor je dejal sv. Pavel, more Gospod pokazati svojo moč v naši slabotnosti (prim. 2 Kor 12,9).

Naši spomini pa ne smejo ostati natrpani kakor spomin na trdem disku. Niti ni mogoče vsega arhivirati v virtualni »oblak«. Potrebno se je učiti, da dejstva iz preteklosti postanejo živa resničnost, o kateri je potrebno

premišljevat in iz katere se je potrebno učiti ter iskati pomen za našo sedanost in prihodnost. To je naporna, a potrebna naloga, preko katere odkrijemo rdečo nit Božje ljubezni, ki povezuje vse naše bivanje.

Mnogi govorijo, da ste mladi brez spomina in površinski. S tem se nikakor ne strinjam! Toda potrebno je prepoznati, da moramo v teh časih ponovno osvojiti sposobnost premišljanja o svojem življenju in ga usmerjati v prihodnost. Imeti preteklost ni enako kot imeti zgodovino. V svojem življenju imamo lahko veliko *spominov*, a koliko med njimi jih resnično gradi naš *spomin*? Kateri so pomembni za naše srce in pomagajo dati smisel našemu bivanju? Na *družabnih omrežjih* vidimo na mnogih fotografijah obraze mladih, ki pripovedujejo bolj ali manj resnične dogodke, vendar ne vemo, koliko je to »zgodba«, izkušnja, o kateri je možno pripovedovati; izkušnja, ki ima cilj in smisel. Programi na televiziji so polni t. i. »*resničnostnih šovov*«, ampak to niso resnične zgodbe, so samo trenutki, ki tečejo pred neko televizijsko kamero, kjer igralci živijo iz dneva v dan, brez nekega načrta. Ne pustite se zavajati tej napačni sliki resničnosti! Bodite glavni igralci (protagonisti) svoje zgodovine, odločajte o svoji prihodnosti!

Kako ostati povezani po Marijinemu zgledu

Za Marijo piše, da je vse stvari shranila in premišljevala v svojem srcu (prim. *Lk 2,19.51*). To preprosto dekle iz Nazareta nas s svojim zgledom uči ohranjati spomin na življenjske dogodke in jih hkrati povezovati med seboj ter s tem ustvarjati enost koščkov, ki (povezani med seboj) zmorejo sestaviti mozaik. Kako se moremo konkretno vaditi v tem smislu? Ponujam vam nekaj predlogov.

Ob sklepu vsakega dneva se lahko ustavimo za nekaj minut, da se spomnimo lepih dogodkov in izzivov, vsega, kar nam je šlo dobro, in tistega, kar se nam je ponesrečilo. Tako moremo pred Bogom in samim seboj izraziti hvaležnost, kesanje in zaupanje. Če želite, si to lahko zapišete v zvezek, neke vrste duhovni dnevnik. To pomeni moliti v življenju, z življenjem in o življenju, kar vam bo zagotovo pomagalo, da boste bolje razumeli velike stvari, ki jih Gospod dela za vsakogar od vas. Kakor je dejal sv. Avguštin, Boga lahko najdemo na širnih poljih našega spomina (prim. *Izpovedi*, 10. knjiga, 8, 12).

Ko beremo *Magnifikat*, se zavemo, kako dobro je Marija poznala Božjo besedo. Vsaka vrstica tega speva ima svojo vzporednico v Stari zavezi. Mlada Jezusova mati je dobro poznala molitve svojega ljudstva. Zagotovo se jih je naučila od svojih staršev in starih staršev. Kako zelo je pomemben prenos vere z ene generacije na drugo! V molitvah, ki se jih učimo od svojih prednikov, je skrit zaklad, v tej duhovnosti, ki je navzoča med preprostimi in jo imenujemo *ljudska pobožnost*. Marija podeduje zaklad vere svojega ljudstva in ga oblikuje v popolnoma svojo pesem, ki pa je hkrati pesem celotne Cerkve. In vsa Cerkev to pesem poje z njo. Da bi tudi vi mladi lahko peli popolnoma svoj *Magnifikat* in iz svojega življenja ustvarili dar za celotno človeštvo, je temeljnega pomena, da se povežete z izročilom in molitvijo tistih, ki so živeli pred vami. Zato je pomembno tudi, da dobro poznate Sveto pismo, Božjo besedo, da jo berete vsak dan in jo povežete s svojim življenjem. To pomeni, da berete vsakdanje dogodke v luči tega, kar vam Gospod govori v Svetem pismu. V molitvi in molitvenem branju Svetega pisma (t. i. *lectio divina*) bo Jezus ogrel vaša srca in razsvetlil vaše korake tudi v temnih trenutkih vašega bivanja (prim. *Lk 24,13–35*).

Marija nas uči, da bi živeli »evharistično«; da se učimo zahvaljevanja in slavljenja, da se ne osredotočamo samo na probleme in težave. V teku življenja bodo danes izrečene prošnje postale razlog za jutri izraženo zahvalo. Tako bodo trenutki obhajanja zakramenta sprave in vaša udeležba pri sveti maši postali hkrati vrhunec in nov začetek. Vaše življenje se bo vsak dan obnavljalo v odpuščanju in postajalo nenehna hvalnica Mogočnemu. »Zaupajte Božjemu spominu: [...] njegov spomin je nežno srce, polno sočutja, ki se raduje v brisanju vsake sledi zla v nas« ([Pridiga pri zaključni maši na SDM](#), Krakov, 31. julija 2016).

Videli smo, kako se *Magnificat* dvigne iz Marijinega srca v trenutku, ko sreča svojo starejšo sestrično Elizabeto. Ta s svojo vero, s svojim pozornim pogledom in svojimi besedami pomaga Devici bolje razumeti veličino Božjega delovanja v njej ter poslanstva, ki ji je zaupano. In vi, se zavedate neizmerne bogastva, ki je v srečanju med mladimi in starejšimi? Koliko ste pozorni do starejših, do svojih starih staršev?

Imate dober razlog, da želite »odleteti iz gnezda«, v srcu nosite toliko sanj, toda potrebujete tudi modrost in daljnovidnost starejših. Medtem ko razpirate krila, da bi poleteli, je pomembno, da odkrijete svoje korenine in prevzamete plamenico od svojih prednikov. Da bi gradili prihodnost, ki bo imela smisel, je potrebno poznati pretekle dogodke in se do njih opredeliti (prim. Pos. apost. spod. [Amoris Laetitia](#) (*Radost ljubezni*), 191, 193). Mladi imate moč, starejši imajo spomin in modrost. Tako kot je Marija storila v odnosu do Elizabete, tudi vi pogledajte starejše, svoje stare starše. Povedali vam bodo stvari, ki bodo vznemirile vaš razum in se dotaknile vašega srca.

Ustvarjalna zvestoba za gradnjo novih časov

Res je, da imate »na plečih« šele malo let in se vam zato morda zdi težko pravilno ovrednotiti izročilo. Imejte pa pred očmi, da to ne pomeni biti tradicionalist. Ne! Ko Marija v evangeliju reče »velike reči mi je storil Mogočni«, hoče povedati, da te »velike reči« niso končane, temveč se še naprej uresničujejo v sedanosti. Ne gre za oddaljeno preteklost. Znati se spominjati preteklosti ne pomeni biti nostalgičen ali ujet v določeno obdobje preteklosti, temveč pomeni prepoznati lasten izvor, da bi se lahko vedno znova vračali k bistvenemu in se z ustvarjalno zvestobo zavzeli za gradnjo novih časov. Bilo bi neprimerno in ne bi nikomur koristilo, če bi gojili hromeč spomin, ki vedno dela enake stvari na isti način. Dar nebes je biti sposoben videti, da se mnogi med vami s svojimi vprašanji, sanjami in negotovostmi zoperstavljate tistim, ki pravijo, da stvari ne morejo biti drugačne.

Družba, ki ceni samo sedanost, je nagnjena k temu, da razvrednoti vse tisto, kar je podedovala od preteklosti, kot npr. življenjske odločitve za zakonsko zvezo, posvečeno življenje in duhovništvo. Zaradi tega vse to postane brez pomena, kot že preživeti načini življenja. Zdi se, da je bolje živeti v t. i. »odprtih« odločitvah, se v življenju obnašati kot v »*resničnostnem šovu*«, brez smisla in brez cilja. Ne pustite se prevarati! Bog je prišel, da razširi obzorja našega življenja v vseh smereh. Pomaga nam, da damo pravi pomen preteklosti, da bi mogli bolje načrtovati srečno prihodnost. Toda to je mogoče samo, če živimo pristne izkušnje ljubezni, ki se uresničujejo v odkrivanju Gospodovega klica in odgovoru nanj. In to je edino, kar nas resnično osrečuje.

Dragi mladi, našo pot proti Panami, kot tudi pripravo na prihodnjo škofovsko sinodo, zaupam materinski priprošnji Blažene Device Marije. Vabim vas, da se v letu 2017 spomnite dveh pomembnih obletnic: 300 let od odkritja slike Marije *Aparecida* v Braziliji in 100-letnice prikazovanj v Fatimi na Portugalskem, kamor bom, z Božjo pomočjo, [romal v mesecu maju](#). Sv. Martin de Porres, eden od zavetnikov Latinske Amerike in SDM 2019, je imel v svojem ponižnem vsakdanjem služenju navado, da je najboljše rože, kot znamenje svoje sinovske ljubezni, daroval Mariji. Gojite po njegovem zgledu tudi vi zaupen in prijateljski odnos z Marijo ter ji izročajte svoje veselje, negotovosti in skrbi. Zagotavljam vam, da vam ne bo žal!

Dekle iz Nazareta, ki je po celem svetu prevzelo na tisoče obrazov in imen, da bi bilo blizu svojim otrokom, naj posreduje za vsakogar od nas in nam pomaga peti o velikih delih, ki jih Gospod uresničuje v nas in po nas.

FRANČIŠEK

V Vatikanu, 27. februarja 2017

Na god sv. Gabrijela Žalostne Matere Božje